

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň
Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce: **P. K.**, nar. X,
bytem Y,
zastoupený Mgr. Janem Boučkem, advokátem,
sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1

proti
žalovanému: **Obvodní soud pro Prahu 3**,
sídlem Jagellonská 1734/5, 130 05 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 11. 09. 2025, č. j. 53 Si 166/2025-19,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 09. 2025, č. j. 53 Si 166/2025-19, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 21.404,10 Kč, a to ve lhůtě jednoho měsíce k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Základ sporu

1. Žalobce podal dne 25. 6. 2025 dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“) žádost o informace, v níž žádal Obvodní soud pro Prahu 3, jakožto povinný subjekt, o poskytnutí rozhodnutí tohoto soudu sp. zn. 35 Exe 653/2013 a rozhodnutí odvolacího soudu sp. zn. 39 Co 157/2022. Žádost byla podána v elektronické podobě, a to zasláním na e-mailovou adresu.
2. Žalovaný dne 7. 7. 2025 informoval žalobce přípisem o výši úhrady 420 Kč za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací dle § 17 informačního zákona. Zároveň poučil žalobce o lhůtě 60 dnů pro zaplacení a možnost podat stížnost v případě nesouhlasu se stanovenou výší úhrady k Ministerstvu spravedlnosti prostřednictvím Městského soudu v Praze, a to v lhůtě 30 dnů od doručení přípisu.
3. Žalobce podal dne 8. 7. 2025 stížnost dle § 16a odst. 1 písm. d) informačního zákona Ministerstvu spravedlnosti, jež byla doručena elektronicky do podatelny žalovaného, a to e-mailem bez elektronického podpisu. V ní žalobce namítal nezákonnost a protiústavnost výše stanovené úhrady. Navrhl proto, aby Ministerstvo spravedlnosti přezkoumalo postup povinného subjektu a rozhodlo tak, že výše náhrady se snižuje na 0 Kč a přikazuje se povinnému subjektu poskytnout informace.
4. Žalovaný vydal dne 11. 9. 2025 napadené rozhodnutí č. j. 53 Si 166/2025-19, kterým žádost žalobce odložil. Toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 15. 9. 2025.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

5. Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí č. j. 53 Si 166/2025-19 žalovaný nemohl vydat, jelikož k tomu nebyly splněny podmínky dle informačního zákona. Spatřuje v něm nezákonnost a protiústavnost, poněvadž žalovaný vydal toto rozhodnutí dne 11. 9. 2025, i když nebylo ještě rozhodnuto o stížnosti podané žalobcem dne 8. 7. 2025 a ani o stížnosti ze dne 29. 7. 2025.
6. Žalobce uvádí, že žalovanému Obvodnímu soudu pro Prahu 3 je z jeho úřední činnosti známo řízení o žalobách proti nečinnosti správního orgánu vedená před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 10 A 121/2025 a 10 A 122/2025. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný nepostoupil stížnost žalobce stížnostnímu orgánu - Ministerstvu spravedlnosti. Žalovaný tak měl učinit v rozporu se zněním informačního zákona a rovněž v rozporu s nálezovou judikaturou Ústavního soudu, jenž je pro něj dle čl. 89 odst. 2 Ústavy závazná. Žalovaný tuto stížnost nepostoupil, jelikož dovodil, že stížnost nebyla „kvalifikovaně potvrzená dle § 37 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Tento právní závěr byl však vyvrácen v rozhodnutích městského soudu vedených pod sp. zn. 10 A 121/2025 a 10 A 122/2025, proto na tato rozhodnutí a jejich odůvodnění žalobce odkazuje.
7. Žalobce poukazuje na to, že § 37 odst. 4 správního řádu se na stížnost dle informačního zákona nepoužije. To má vyplývat ze znění § 20 odst. 4 písm. d) informačního zákona a rovněž nálezové judikatury Ústavního soudu. Žalobce namítá povahu stížnosti dle informačního zákona, která je shodně s žádostí o informace neformalizovaným úkonem.
8. Dle § 17 odst. 5 informačního zákona má žalobce za zřejmé, že stížnostní orgán dosud

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

stížnost nevyřídil zákonem předvídaným způsobem, i když byla stížnost řádně podána. Žalovaný proto nemohl řádně a zákonně vydat napadené rozhodnutí o odložení žádosti, jelikož ke dni 11. 9. 2025 neuplynula lhůta 60 dní dle věty druhé ust. § 17 odst. 5 informačního zákona. Žalobce dále odkazuje i na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 4. 11. 2025, č. j. 10 A 4/2014-148. Žalobce má za zřejmé, že žalovaný nerespektoval stavení lhůty dle § 17 odst. 5 informačního zákona.

9. Žalobce nad rámec výše uvedeného zdůrazňuje, že napadené rozhodnutí trpí rovněž zjevnou nezákonností, jenž spočívá v jeho nepřezkoumatelnosti a rovněž nepřípustnosti požadování náhrady. Není mu totiž zřejmé, jak žalovaný dospěl k výši úhrady, jak z hlediska času, tak i množství a jednotkové ceny. Poukazuje rovněž na to, že žalovaný nevydal sazebník úhrad. Namítá, že by bylo v rozporu se zásadou subsidiarity správního soudnictví, aby správní soud případně rozhodoval o těchto vadách za situace, kdy nebylo řádně a zákonně rozhodnuto o stížnosti dle informačního zákona. Proto nemohlo být v souladu se zákonem vydáno napadené rozhodnutí.
10. Z výše uvedených důvodů navrhl žalobce zrušení napadené rozhodnutí, vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a zavázání žalovaného k náhradě nákladů soudního řízení.
11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, jelikož jeho postup byl zcela v souladu se zákonem. Žalobce ve lhůtě nezaplatil. Pokud jde o jeho stížnost, tu sice žalobce podal emailovou zprávou, následně ji však ve smyslu ust. § 37 odst. 4 správního řádu kvalifikovaně nedoplnil. Žalovaný proto s odkazem na konstantní judikaturu NSS viz rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č.j. 9 As 90/2008-70 a komentářovou literaturu k přístupu k informacím k takovému podání nepřihlížel, přičemž o nedostacích takového podání nebylo nutné žalobce informovat, ani jej předkládat Ministerstvu spravedlnosti coby stížnostnímu orgánu.
12. Žalovaný v případě neúspěchu zdůraznil, že by měl soud zvážit, nakolik bylo nutné zastoupení žalobce, který je sám advokátem.
13. Žalobce na to reagoval replikou, ve které zrekapituloval dosavadní řízení a dále uvedl, že žalovaný přes názor zdejšího soudu uvedený v usnesení pod sp. zn. 10 A 121/2025 a sp. zn. 10 A 122/2025 nesmyslně trvá na svém nesprávném postupu a tento svůj závěr podporuje odkazem na nepřipadné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č.j. 9 As 90/2008-70 a nepravdivým odkazem na komentářovou literaturu.
14. Soud ve věci nařídil jednání na den 28. ledna 2026, při kterém žalobce přednesl svou shora uvedenou argumentaci, kterou doplnil o závěry uvedené v komentáři Furka a spol., C.H. Beck z roku 2025. Žalovaný se k jednání nedostavil.

III.

Posouzení žaloby

15. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán dle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
16. Soud především konstatuje, že žalobce spolu s žalovaným již byli účastníky řízení před

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zdejší soudem týkající se této věci, byť se jednalo o žalobu na ochranu proti nečinnosti dle § 79 a násl. správního řádu. Jelikož žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, žalobce vzal svou nečinnostní žalobu zpět. Desátý senát vydal usnesení č. j. 10 A 122/2025-30 dne 23. října 2025, jímž řízení pro zpětvzetí zastavil a rozhodl o nákladech řízení.

17. V něm desátý senát předeslal, že *„poskytování informací, včetně způsobu podávání žádostí, je v informačním zákoně upraveno do značné míry svébytně a odchylně od správního řádu, což odráží mimo jiné zákonodárcův úmysl omezit míru formálnosti při uplatňování práva na přístup k informacím.“* Podle § 13 odst. 1 informačního zákona *žádost o poskytnutí informace se podává ústně nebo písemně, a to i prostřednictvím sítě nebo služby elektronických komunikací.*
18. Následně desátý senát v usnesení č. j. 10 A 122/2025-30 dne 23. října 2025 v bodě 21 uvedl: *„Soud naznal, že lze-li požádat o informace e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu, pak neexistuje rozumný důvod, pro který by nebylo možné shodným způsobem podat stížnost proti předepsání úhrady za vyhledávání požadované informace. NSS v obou citovaných rozsudcích zdůraznil význam zaručeného podpisu coby identifikátoru podatele. V případě stížnosti z 8. 7. 2025 však nemůže být rozumných pochyb o tom, kdo ji podal, jelikož byla odeslána ze stejné e-mailové adresy jako řádně podaná žádost o informace a svým obsahem reagovala na dosavadní průběh řízení. Soud nemá za to, že by v takovém případě zaručený elektronický podpis poskytoval větší jistotu z hlediska identifikace podatele a neporušení podání. V této souvislosti je třeba mít na paměti, že procesní instituty InfZ je třeba vykládat v duchu judikatury Ústavního soudu shrnuté v bodu 38 nálezu I. ÚS 3930/14 u 16. 6. 2015: „Procesní předpisy určené k ochraně práv žadatele o informace je nutno vykládat takovým způsobem, aby byly účinné v praxi. Nelze je vykládat způsobem, který ochranu odepírá, aniž by pro to existovaly pádné důvody.“*
19. Podle ust. § 13 odst. 1 § 13 informačního zákona, *žádost o poskytnutí informace se podává ústně nebo písemně, a to i prostřednictvím sítě nebo služby elektronických komunikací.*
20. V komentáři Walters Kluwer 2017 k tomuto ustanovení se uvádí, že *žádost o informace není podáním podle § 37 nebo § 45 spr. řádu, neboť podle § 20 odst. 4 zák. o svobodném přístupu k informacím se správní řád použije jen při postupech vyjmenovaných v tomto ustanovení, typicky při rozhodnutí o odmítnutí žádosti (podrobně ke vztahu správního řádu a postupů podle zákona o svobodném přístupu k informacím v komentáři k § 20).*
21. Dle ust. § 16a odst. 1 písm. d) *stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (dále jen "stížnost") může podat žadatel, který nesouhlasí s výší úhrady sdělené podle § 17 odst. 3 nebo s výší odměny podle § 14b odst. 2, požadovanými v souvislosti s poskytováním informací.*
22. V komentáři Walters Kluwer 2017 k tomuto ustanovení se uvádí: *Vzhledem k omezené aplikaci správního řádu v řízení o stížnosti, resp. na postupy podle zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. § 20 odst. 4) nelze stížnost považovat za podání podle § 37 spr. řádu. I když judikatura Nejvyššího správního soudu nutnost aplikace § 37 spr. řádu i na stížnost podle § 16a dovodila (NSS 1 Ans 5/2010-172, Sb. NSS č. 2440/2011; rozsudek se ovšem primárně týkal povinnosti všech osob posílat datové zprávy související s výkonem veřejné moci vůči fyzickým a právnickým osobám do elektronické podatelny orgánu veřejné moci), autoři komentáře se plně shodují s názorem (Furek a kol., 2016, s. 924), že vzhledem k nutnosti výkladu procesních ustanovení určených k ochraně práv žadatele o informace ve prospěch žadatele (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3930/14) nelze na stížnost podle § 16a vztahovat požadavky vyplývající z § 37 spr. řádu, a stejně jako v případě samotné žádosti o informace (§ 13) je třeba vycházet z principu neformálnosti.*
23. Osmý senát se i s ohledem na shora citované komentáře se závěry desátého senátu plně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ztotožňuje. Má za to, že povinností žalovaného bylo považovat stížnost žalobce podanou prostřednictvím prostého e-mailu za řádně podanou stížnost. Desátý senát s ve svém rozhodnutí vyjádřil i k žalovaným namítanému rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č.j. 9 As 90/2008. Soud proto v dalším odkazuje na toto rozhodnutí, které je dostupné na www.nssoud.cz.

24. Podle ust. § 17 odst. 5 informačního zákona platí, že *pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta podle věty druhé neběží.*
25. Ohledně plynutí lhůty byl žalobce žalovaným poučen přípisem zde dne 7. července 2025. V něm bylo stanoveno, že „*V případě, že nebudete souhlasit s výší úhrady dle § 17 odst. 3 InfZ, požadovanou v souvislosti s poskytováním informací, lze podat proti tomuto oznámení stížnost Ministerstvu spravedlnosti ČR prostřednictvím Městského soudu v Praze, a to ve lhůtě 30 dnů od doručení tohoto oznámení. Po dobu vyřizování stížnosti neplyne lhůta pro zaplacení požadované úhrady.*“ Toto poučení vychází z ust. § 17 odst. 5 informačního zákona.
26. Pokud tedy žalovaný stížnost prostřednictvím Městského soudu v Praze Ministerstvu spravedlnosti ČR nepředložil a rozhodl napadeným rozhodnutím o odložení žádosti, i když lhůta neplynula, učinil tak v rozporu se zákonem. Jeho rozhodnutí tak je nezákonné.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

27. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a napadené rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil a věc vrátil podle § 78 odst. 4 soudního řádu správního žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán v souladu s § 78 odst. 5 soudního řádu správního právním názorem vysloveným městským soudem v tomto rozsudku.
28. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají z odměny advokátovi za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby, účast na jednání) ve výši 4.620 Kč [§ 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), d)] vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), ve znění účinném ke dni provedení jednotlivých úkonů, a ze související náhrady hotových výdajů po 450 Kč za každý z těchto úkonů, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000 Kč. Soud neuznal jako účelně vynaložený náklad repliku žalobce, jelikož žalobce v něm neuvádí žádné pro věc rozhodné skutečnosti, které by již nebyly uvedené v jeho žalobě. Náhradu v celkové výši 21.404,10 Kč (včetně DPH 3.194,10 Kč) je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Jana Boučka, advokáta.
29. Skutečnost, že sám žalobce je advokátem, dle soudu není důvodem, aby se nemohl nechat zastoupit jiným advokátem. Žalobce tak vykonává své základní procesní právo, které nenáleží jen laikům.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. ledna 2026

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu